

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, DE-BUSTESAT Y BITEBABI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOAN COSTE.

Lo volapik ha trobat en ell un propagandista decidit, de bona vista y de cap aixelebrat.

Sa iniciativa discreta ha probat per tot arréu que si Schleyer es son déu, en Coste es lo sèu profeta.

A CAL RETRATISTA

AL EX-IDEM M. MOLINÉ.

- Dèu lo quart. ¿Es aquí que retratan personas?
- Y fins bestias, si convè,—contesta 'l fotógrafo ab una rialleta mitj amable mitj maliciosa.
- Pues ja veurá, cridarè á la colla que m' espera á baix. Com que nosaltres som de Gratallops y no sabém res de Barcelona, hi pujat jo primer per veure si era aquí ahont nos havian dit.
- Sí, senyor, sí; es aquí: fassi pujar á tothom... ¿Que son molts?
- ¡Uy! Una curriolada, mitj poble casi bè. Veu, nosaltres som de Gratallops y...
- Si, ja ho entench, ja: crídils, crídils.
- Y 'l pajés,—perque pajés es l' interlocutor del fotógrafo,—s' aboca al ull de l' escala.
- ¡Tuyas, Menut, Andréu, Catarina! ¡Ja podéu pujar! ¡Pujéu tots! ¡Los nens també! ¡Y la Pepa, y 'l fill del Gran!
- Me sembla,—observa 'l retratista,—que dihent que puji tothom ja basta.
- Sí; pero, may es per demès. Com que nosaltres som de Gratallops ¿comprén? sempre aném junts per no pèrdrens....—
- Lo retratista arronsa las espatllas y balanceja 'l cap, com si digués:
- ¡Preparémnos á patir!

Ja tením tota la comitiva á dalt. Hi ha gent de totas edats, sexes y colors. Homes ab barretina, donas sense res al cap, criaturas ab unas gorretas que semblan fiambreras; una colecció de tipos en tota la extensió de la paraula.

Ningú gosa á sentarse al veure aquellas cadirassas ab sarrells verts y aquellas butacas carregadas d' enmotlluras. Los uns se miran als altres

y al observar lo seu posat respectuós, qualsevol se creuria que van á resar una part de rosari.

—Bueno,—diu lo retratista, per guanyar temps y comensar á fer alguna cosa,—explíquense, ¿qué desitjan?

—¡Ay, ay!—murmura 'l que fá de capitá,—res no desitjém. Volém retratarnos; vel' hi aquí.

—Pero bè, ¿volen un grupo ó qué?

—¡Un grupo! No senyor, volém un retrato.

—¡Ja m' ho penso! Pero podria ser que volguessin retratarse junts, ó separats, ó de dos en dos... en fi, hi ha mil maneres de retratarse: vostés dirán.—

Los honrats vehins de Gratallops se gratan lo clatell y comensan á conferenciar en veu baixa, com si anessin á fer algun pecat.

—¿Que l' has entés?—diu un, acostantse ab misteri al cap de colla.

—¡Prou! Vol dir si al retrato hi hem de ser tots.

—¡Es clar que sí! ¿donchs per qué hem pujat sinó per xó?

—Escolti, senyor dallonsas, retratantnos junts deurá sortir més barato ¿oy?

—Relativament, sí senyor.

—¿Cóm diu?

—Vull dir que cada grupo 'ls costará menos que si fessin un retrato de cada hù.

—¡Ah! Pero, miri; jo vull estar sol ab la dona y las criaturas.

—¡Acabarán d' explicarse! Llavoras diguin que no volen un grupo general...

—¿General? ¿d' aixó de tropa?—

Lo pobre fotógrafo ja comensa á suhar.

—Mirin,—exclama ab una mica de vivesa,—aném per parts y aixís potser nos entendrém Vosté ¿cóm vol retratarse?

—¿Jo? Dret ab la dona assentada al costat; ella mirantme á mí, jo mirant á n' ella y tots dos mirant las criaturas.

—¿Quántas son las criaturas de vosté?

—¡Uy! Set; tres bordegassos que s' han quedat á Gratallops y quatre móssetas... ¡Oh! Y encare se 'ns ne va morir una l' any passat pèl batre...

—Bueno, resulta que aquí son sis ¿eh?

—No senyor, quatre; perque las més grans son á teatro ab uns coneguts que se las han endutas. Lo fotógrafo s' aixuga 'l front aixecant 'los ulls al cel, com los mártirs dels circos romans.

—Endavant,—anyadeix després de una pausa,—ab vosté ja estém entesos. Aném per un altre. Vosté... ¡ey! á vosté ho dich... ¿cóm pensa retratarse?

—Lo mateix que l' Andreu.

—¡Ah! ¿Ab la dona y las criaturas?

—¡Je, je, je! ¡si jo no 'n tinch d' aixó! Soch solter gracias á Dèu; y no 's pensi, si hagués volgut, podia casarme ab la neboda del rector que...

—Donchs digui—interromp 'l fotógrafo,—que vosté s' ha de retratar sol...

—Enguany, sí senyor: si algun día 'm caso, llavors me retrataré ab ella...

—Corrent, vinga un altre: ¿cóm lo vol lo retrato vosté? ¡pst, vosté de la barretina morada!

—¡Ah! ¿jo? Miri, retratim assentat: aixís no 'm cansaré tant ¿no troba?

—Desde luego. Un altre. Vosté, senyora ¿també s' ha de retratar? ¿cóm lo vol?

—¡Oh! aixó ell...

—¿Y qui es ell?

—Tú, tanoca ¿qué no sents que 't preguntan? ¿cóm lo farem lo retrato?

—Com tú vulguis: tots dos junts ¿no 't sembla?

—Sí, vaja: aixís farem més patxoca —

Al ser aquí, tota la colla 's posa á riure; pèl que toca al retratista, si gosès se posaria á plorar.

Pero 's revesteix de valor y de resignació y continúa:

—¿Hi ha més... personas á retratar?

—Si senyor,—responen á coro una pila de veus.

—Donchs explíquense y acabém d' una vegada que aixó comensa á ferse llarch y 'l temps passa.—

Cadascú diu la seva: l' un vol fer un grupo tot sol; l' altre demana un busto que se li vejin los péus; l' altre indica que 'l seu retrato ha de ser pintat; en conclusió, ab penas y treballs tothom expressa 'l seu desitj, y 'l retratista logra tenir una idea de las diversas fotografias que ha de fer.

Arreglat aquest punt capital, lo pobre home tè la sabia precaució d' anarlos dihent los preus que se 'n farán segons lo número de retratos que vulguin, participantlos, de passada, que 'l pago ha de ser adelantat.

—¡Oh!—exclama 'l porta-veu, ab certa desconfiansa,—aixó no 'ns ho havían dit pas: nosaltres no pagarém fins que 'ns dongui las tigrifias... vaja, aixó, 'ls retratos.

—No pot ser de cap manera.

—Pero home ¿qué tè por que fugim? Prou que 'ns esperarem aquí fins que 'ls retratos estigan llestos?...

—¿Cóm vol dir llestos?

—¡Si! ¿que no 'ns los donará avuy mateix?

—¡Y qué tinch de donar, home, qué tinch de donar! Fins dijous no estarán acabats...

—¡Qué diu!

—Lo que sent.—

Com moguda per un ressort, la comitiva en pes s' encamina á la porta.

—¡Fins dijous!—diu lo capitá donant un copet á la esquena de la seva dona—¡aquest senyor deu figurarse que no tenim res més que fer que esperarnos á Barcelona fins dijous!

—¿Donchs qué 's pensavan?—cria 'l retratista, anantlos empenyent perque surtin més aviat.

—¡Qué 'ns los donaria ara desseguida! ¿qué no véu que demá al primer tren marxém cap á Gratallops?

—¿Ah, sí? Donchs marxín en nom de Dèu... y no tornín may més.—

Quan tota la colla ha desaparegut, lo fotógrafo s' assenta esbufegant com un camálich.

—Tú,—diu al seu dependent, que ha contemplat tota la escena ab la rialleta als llabis,—¿qué sabs ahont còu aixó de Gratallops?

—Si, cap al nord.

—¡Al nord! Ja m' ho temia: ¡la terra dels bárbaros!

A. MARCH.

L' IDEAL D' EN MARIANO.

A MON AMICH TOMÁS GIRÓ.

No hi ha una sola persona que no haja tingut, tingui ó arribi á tenir un ideal. Jo també 'l tinch. ¿Saben quin es? No tenirne cap. L' día que pugui dir «tant m' estimo set com vuit,» hauré alcançat

lo grau major de felicitat que pot lograr-se en aquest món.

A l' hora present encare no tinch prou forsa de voluntat ó no hi rebut encare prou desenganys per confiar arribarhi prompte; però espero que, sinó un dia un altre, l' alcançaré.

Dels molts ideals que hi ha, jo crech que per viure bè, que es lo que tothom ha de procurar, lo millor es lo mèu; però, ¿qué s' hi farà? no tots los enteniments fan lo pés y no devem estranyar que hi haji qui 'n tingui d' altres. «Ab son pá, s' ho menjin», com diu lo ditxo castellá traduhit á la nostra llengua (la catalana s' enten.)

Molts confian ser ríchs (Aixó encara menos mal) y es tal sa confiansa, que fins procuran fer economías. ¡Infelissos, si no miran d' arreplegar diners d' altre manera!...

L' ideal d' altres es trobar la dóna que tenen dibuixada en sa imaginació. ¡Ignocents! Ja la trobaran, ja; pero tal com la veyém ara, dibuixada.

Altres tenen fixat son ideal dalt, al cap de munt de la punta del pinácul de la Gloria. ¡Criaturas! No diré que algun no hi arribi; pero, ¡quánt li costa! ¿No veyéu que la corda ab que s' hi puja está ensabonada?.....

Altres no pican tant alt, y s' acontentan ab arribar á tenir certa celebritat... A aquestos los vaig á contar un fet, que si no es histórich pot molt bèn serho.

Lo fet es aquest:

En Mariano tenia un ideal; havia sentit anomenar tant á D. Baldomero, que aquest nom li va quedar incrustat á la clépsa, y en tot lo sant día (hi ha días que no tenen res de sants, pero *en fin*....) y en tot lo sant día no pensava en res més que arribar á fer son nom tant ben volgut, tant admirat y tant envejat com lo de D. Baldomero. Veritat es que aquest bon senyor valia moltíssim, era entés en tot y, en fi, passava plassa de sabi: en tant se tenia son parer que en totes las qüestions difícils, ja fossen sobre arts, ciencias, literatura, ell era l' encarregat de posarhi 'l punt final.

A 'n Mariano aixó l' engrescava, y, com ja hi dit, no tenia cap més ambició que arribar á ocupar la posició de D. Baldomero. A més, pensava ell: aquest home ab tant de saber, ¡qué 'n deu tenir de diners!

No poguent encare imitar del tot á son ideal, perque 'n Mariano no tenia encare prou desenvol·lat l' *òrgano de la sabiduria*, procurava imitarlo ab lo modo de vestir: portava una levita més tronada que 'ls vestits dels gegants de Reus, uns pantalons més alegres que unas Pasquas (casi reyan per tot arreu y un barret que ni 'l de 'n Simon. Així, 'l bon Mariano creya acostarse algo al seu ideal y estava tranquil.

Un día tingué ocasió de parlarli; y, naturalment, li va fer saber lo molt que l' admirava.

—Tant l' admiro—li digué—y es tant lo que desitjo arribar á ser un nou D. Baldomero, aixó si, ab lo nom de Mariano, que impossibilitat de serho ja per mon saber, ho soch per lo modo de vestir. A mí sempre m' ha semblat que avants de ser un sabi, es preets semblarho; y, ja ho veu, no soch un sabi; pero ho semblo.

—Bè, home, bè—li respongué D. Baldomero.—

Cregui que m' en *aleluyo*, dich, regositjo que vosté pensi així.... Vosté si no es un sabi, es, en cambi, de la fusta de que 's fan, ¡vaya! pero dech advertirli que no perque dihen que soch un sabi porto aquest vestit...

—Donchs, ¿per qué?

—Perque no 'n tinch d' altre.

S. I.

OBSERVACIONS.

Ab reputat patriotisme don Ramon, home elocuent, del modo més convincent defensa 'l proteccionisme; pró observo que don Ramon (com molts que n' tinch á la llista) tot y sent proteccionista vesteix panyo de Lyon.

Donya Eularia sempre evita que s' pugan ni un jorn distreure sas fillas anant á veure la *Mascota* y la *Juanita*; pró, observo que donya Eularia, ab tot y tan prim mirá, sovint ab sas fillas vá á veure la *Pasionaria*.

Confessa 'l senyor Bernat, antich y afamat notari, que un acérrim partidari es de la legalitat; pró observo que molt s' ensalsa parlant aixís tan formal, puig tot y sent tant legal fá alguna escriptura falsa.

L' abogad don Celestino reb cada cop un insult quan llegeix que s' dona indult á un reo qu' es assassino; pró observo que aquest senyor si molt or se l' hi ofereix tot sovint se constitueix en advocat defensor.

A son fill casat don Panxo l' hi aconsella sens repós que sigui molt bon espós y no mantingui cap *ranxo*; pró observo, y no dich mentida, que don Panxo ¡aquesta es bona! á més de la seva dona fa temps manté una *querida*.

Sempre que donya Pilar sent conversar de la Moda diu, y al dirho s' incomoda, que no n' pot sentir á parlar; pró observo moltes vegadas que per seguir 'l figurin se sacrifica sovint menjant no més arengadas.

Don Fernando, comerciant, diu qu' es home molt pervers qui fá qualsevol comers drets d' Aduana no pagant; pró observo que don Fernando, y crech qu' es ja assumpto vell, mira que 'ls articles d' ell entrin tots de contrabando.

Observacions á millons á continuació faria.... pero ja ho veig ¿qué 'n treuria de tantas observacions?

PEPET DEL CARRIL.

Decididament, la Tessleró es una de las primeras damas del Teatro italiá. Com á finura y sobrietat se sembla á la Sarah Bernardt. Enemiga

de las exageracions y dels crits confia al rostre y á la mímica l' expressió dels efectes escénichs. Sa vèu es hermosa y treu las inflexions mès dol-sas y variadas: son diapassón es la distinció.

En la impossibilitat de assistir cada nit al *Principal* l' hem admirada y aplaudida en *Odette* y en *Il padrone de la ferriere*, en quals obras feu gala de una brillantés y una abundancia de detalls incomparable.

En Dominico es un artista de cap-de-brot, plé d' emoció y de facultats. Es de aquells que saben comunicar calor al públich y arrencar aplausos, sempre que s' ho proposan.

Pero no son encare los mès notable 'l galan y la dama: dos notabilitats se troban fàcilment: lo difícil de reunir es un bon conjunt, y aquest bon conjunt existeix en la companyia Tessero. Res mès hermós que veure aquella harmonia, aquella difícil perfecció que alcanza 'l desempenyo de to-tas las obras que 's posan en aquell teatro. Alló es una càtedra, á la qual deuría concorreht tothom, los nostres cómichs per aprendre y 'l pú-blich per ser exigent sempre que 's posa una obra en escena.

Ab lo *Barbero* va fer gala la Donadio de la plenitud de sas facultats. Aquesta dona canta com un rossinyol. Tot quant diríam resultaria pàlit y descolorit. Fins en Fargas, lo critich del *Brusi* va entussiasmarse.

Ab *I Puritani* van debutar en Marconi y la Lodi. Tots dos van portarse molt bè, especialment en Marconi que vá rebre una ovació, per altra part bè merescuda: tè una vèu hermosa, si bè de timbre poch igual; pero en sas notas agudas s' imposa y 's fa aplaudir. Es ademés lo que 's diu un bon mosso.

Ahir la Kupfer havia de cantar *Aida*. Ja torna-rém á parlar de aquesta notable y hermosa ar-tista.

La familia Lambertini va presentarse en la escena del *Circo* y vá fugir esparverada davant de tantíssima soletat. Y es llástima perque en la companyia hi figuran alguns nens que fan gala de un talent precós extraordinari. Resulta probat una vegada mès que aquell teatro es un mal lo-cal per intentar certas probas.

A *Romea* s' ha estrenat una pessa titulada *Lo cap de 'n Bover*, que va caure de cap la nit mateixa del estreno. S' ho mereixia. Pocas cosas mès sonsas s' han presentat may á la escena. Sobre ser dolenta tè l' inconvenient de ser una obra llarguíssima. L' autor, qual nom permanece en los llims, va abusar terriblement de la pa-ciencia del públich.

Al *Tivoli* un' altra d' ensopegada: *Artaganan* se titula una opereta filla legítima y natural del mateix autor de *Los mosqueteros grises*. Lo llibre está plé de tonterías, com s' acostuma en semblants obras; pero la música..... ¡Oh! la mú-sica es de aquella que afalaga l' oído y que al poch temps canta tothom, principalment las cria-das en los cel-oberts.

El *Reloj de Lucerna* estrenat al *Español* es una sarsuela literaria escrita ab la gallardía á que 'ns tè acostumats Marcos Zapata; pero des-provehida de interés y dotada d' escasas condi-cions dramáticas. De la música sobressurten al-guns números, principalment lo prelude del acte tercer.

A *Ribas*, dos beneficis. La Guerra va ce-lebrarlo desempenyant de una manera acabada 'l *Si de las niñas* de Moratín. L' Alverá de Nestora ve acudir á la comedia *Clara Sol*, que continúa

sent riure al públich cada nit que 's posa en es-cena, y qu' es, fins are, l' éxit de la temporada. Tant l' una com l' altra beneficiada van ser ob-sequiadas ab escullits regalos.

Novedats: *Primavera y tardor*, drama del señor Arús y Arderiú. Es una producció qu' en-treté, encare que l' acció sembla mès propia de la novelà que del drama. Los tipos están bè apuntats y las alusions políticas y religiosas que abundan en los actes segon y tercer donan ame-nitat á l' obra. Aquesta va ser rebuda ab aplauso.

Acabo demanantlos que 'm perdonin si no soch mès extens. Son tantas—com han vist—las nove-tats de la senmana que de haverlas de ressenyar ab la deguda extensió no tindria, tal vegada, prou espay en tot lo present número.

No vull fer, no, com l' autor de *Lo cap de 'n Bover*. Las cosas curtas fan goig á tothom.

N. N. N.

REMEMBRANSA.

Un jorn me vas dir joyosa
guaytantme tot' amorosa
—t' estimo, mes sols un xich—
y al senti això, nena hermosa,
'm creya ja bastant rich.
Llavors res mès desitjava,
embadalit escoltava
aquell amor pur, gegant;
y es clar ¿no veus que 'm pensava
que tú m' estimavas tant?
Al recordar aquell día,
mil vidas jo donaría
perque ho tornesses á dí
¿si sabesses vida mía
lo goig que jo vaig senti?
Si no 't veyia somrisenta,
molt hermosa ó molt contenta
ja estava trist y aburrit;
encare se 'm representa
la escena d' aquella nit.
¿Te 'n recordas? ¿qué dius nena?
¿es dir que aquella cadena
de juraments vols trencá?
¿per tú no val ja la pena?
Donchs mira... á mí tan me fá.

LUIS CASELLAS.

¡Quina diferencia mès gran entre 'ls sants de algun temps y 'ls sants de avuy día.

Que lluny estém are de aquell Sant Francesch que anava pèl mon descals, brut y sense un quarto á la butxaca, predicant pèls pobles y fins encantant ab los seus sermons als aucellets del bosch y als peixos de la mar!...

Pèls sants de avuy día tots los aucells se redu-heixen á una sola especie, la dels pinsans, y en quant á peixos no 'n coneixen mès que de una sola classe: llussos.

Aquí tenen á Sant Bosco.

¡Si se n' hi han fet d' obsequis durant la seva estancia á Barcelona y pobles dels voltants! ¡Si se 'n ha endut de caglieri!

Cada día, dos ó tres xeflis, á cada punt regalets,

LAS PANTORRILLAS Y 'LS SEXOS.

En sent d'home, ja se sab:
per mes bèn fetas que sigan,
ellas no 'n fan cap cabal
y ni menos se las miran.

Basta tant sols que una dona
ensenyi las pantorrillas,
perque ells mirin y contemplin
plens de goig y de delicia.

brenadas y *lunchs*. Are ab motiu de una benedicció, are á pretext de una conferencia, los uns per coneix 'l, los altres esperansats de véureli fer algun miracle, l' han omplert de regalos, de mimos y de pinsans.

Fins al anarse'n l' empresa de Sarriá va posarli un tren exprés y la companyia de Fransa un departament per ell tot sol.

Y això que las escenas que se 'ns contan de la seva estancia aquí no poden ser més saladas y edificants.

Van ser molts, segons diuhen, los malalts que van anarlo á trobar en busca de salut: coixos, paralítichs y reumátichs; però fins are no se sab de un sol que haji curat.

Veritat es que diuhen que 'ls miracles de Sant Bosco no fan efecte fins al cap de un quant temps qu' es fora.

Ab los quartos.

Un día una multitud esperava á las portas del seu domicili. S' hi veyá gent de totas las condicions socials, y quan esperavan ser rebuts per tandas, los que havían arribat primer ab preferencia als altres, un frare va treure 'l cap, dihent;

—Qu' entrin sols los senyors y las senyoras.

—Al menos que se 'ns dongui una medalla, van dir los pobres, es á dir los que no duyan barret de copa, ni mantellina de blonda.

—S' han acabat, los van respondre: se n' han de rebre de París.

Y no obstant, los richs, los que podían pagarlas, los que van ser cridats á la presencia del Sant, van tenir totas las medallas que van voler.

Perque aixís com l' iman atrau al acer, l' or atrau al llautó de las medallas de Sant Bosco.

Aixís son los sants del sigle XIX.

Una afirmació del *Mono-tort*:

«Barcelona necessita un ajuntament. Fa vint anys que ha tingut corporacions verdaderament inútils ó perjudicials per la ciutat.»

Cuidado qu' en Tort y Martorell coneix lo panyo.

Perque ell per espay de alguns anys va ser empleat de aqueixas corporacions perjudicials é inútils.

Per cosas estranyas á Madrid.

L' arcalde de la vila del Os ha prohibit demanar caritat baix la multa de 5 pessetas.

Me sembla á mí que 'ls pobres que incorrin en la multa li dirán:

—Pero, home de Dèu, créu vosté que si jo tenia cinch pessetas, aniria per aquests carrers de Dèu, demanant caritat?

Deya un concurrent que assistia á una de las representacions del *Mefistofele*, durant l' acte de la presó.

—Aixó es immoral.

—¡Immoral! ¡Cóm s' enten!

—Sí, perque lo qu' es á mí 'm venen ganas de robar un rellotje, per veure si deixantme agafar, me portan al departament de la Kupffer.

La Kupffer hauria de anomenarse Kop-fer. Perque la veritat siga dita: 'l cop l' ha fet.

¡Quin gust donava passar per la Rambla, durant los primers días de la Primavera!

¡Ab quin brillo s' expolsavan los plátanos aquell polsim qu' ompla l' atmósfera, y de l' atmósfera passa á la vista y á la garganta, fent estussegar fins á una estátua!

Vaja, que digan lo que vulgan: qui no vulga pols que no vaji á la Rambla.

Lo jove poeta D. Jaume Novellas de Molins ha publicat una colecció de poesias catalanas ab lo títol de *Agre-dols*. En totas ellas s' hi revela estudi y coneixement de la moderna poesia catalana.

També s' ha publicat una traducció espanyola de l' obra de D. Valentí Almirall *España tal cual es*, que vá veura la llum en una revista francesa y que tant vá cridar l' atenció del públich. Se ven á una peseta en la llibreria de Lopez.

D. Evaristo Arnús ha fet un punt d' home.

La festa que va donar lo divendres de la semana passada va ser espléndida y deixarà recorts inextingibles en las molts personas que hi assistiren.

No s' hi veyá tant sols la aristocracia, sinó la industria, 'l comer, la banca, las arts, la premsa, la literatura y un gran número de donas hermosíssimas.

La festa va prolongarse fins á la matinada.

A l' eixida del sol van eclipsarse totas las estrelles.

No s' queixarán los que troban bárbaras las corridas de toros y 's decantan á favor de las carreras de caballs.

Las de aquesta última temporada han produhit una víctima, un jokey escupit del caball, que als dos ó tres días va morir en l' hospital de Santa Creu.

Aixó sí, van enterrarlo ab molta pompa en lo cementiri de Montjuich.

Allá descansa, de cara al Hipódromo.

Com está cridant poderosament la atenció pública la vista en Judici Oral de la causa sobre l' assassinat del honrat cobrador del Banch de Espanya Salvador Azemar Balló, perpetrat en lo carrer de Moncada lo 18 de Abril del any passat, la semana vinent, per satisfer la curiositat de nostres lectors, publicarem lo retrato del desgraciat Azemar y creyem poder també donar los dels procesats per aquell delict.

¡Y aquell prestidigitador que ha donat una funció en la Sala del *Figaro* de París, no 'l veurém may á Barcelona?

¡Cuidado qu' es colossal!

Figurínse que fa seure á la seva senyora en una cadira, colocada al mitj de la sala, la cubreix ab una gassa, y en un instant alsa la gassa y resulta que la dona ha desaparecut.

Escamotejar á la part contraria es un truch que té molts admiradors.

Però si aixó pot aplicarse á las sogras, jo li auguro al prestidigitador de París una fortuna, no més que venent la recepta.

Parla la *Formiga d' or* de Dom Bosco y diu:
 «Es tot un caràcter catòlich, sense aditament:
 creu com Pere y estima com Joan.»
 Pere y Joan ¡Vaya una franquesa que gasta ab
 los apóstols la *Formiga d' or*!
 Ab una mica més los anomena, al un Joanet y
 Perico al altre.

Un tipo que tè la costum de rebuscar sempre
 las paraulas per expressar las sèvas ideas, al
 veure que una dona vehina sèva que havia abortat,
 no seguia massa bè de salut, li va dir al metje:
 —¿Sab per mi qué tè aquesta pobra?
 —¿Qué tè? Veyám?
 —Donchs resti que s' ha gastat de dos mesos, y
 á dintre li deu haver quedat la desferra del perso-
 natje.
 Histórich.

Cassat al vol en un café-restaurant:
 —Mosso.
 —Qué se li ofereix.
 —¿Qué tè ronyons?
 —Sí, senyor.
 —Donchs miri, si están bons, serveixime 'n un
 plat.
 —Ja veurá, senyoret, demani un' altra cosa,
 perque, la veritat, li haig de ser franch: avuy me
 fan una mica de mal.

Un se queixa de que casi no pot treballar á
 conseqüencia de una convulsió que li afecta las
 dugas mans.
 —Ab las mans tremolantme sempre ¿cóm vo-
 len que treballi?
 —¡Borrango! li respón un amich: si aquestas
 mans las tens molt á propòsit per una cosa que
 jo 't dirè.
 —Veyám, ¿per qué?
 —Per tirar sal á l' ensiám y sucre á las ma-
 duixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—*Cocas-Papas.*
2. XARADA 2.ª—*Te-o-do-ro.*
3. ANAGRAMA.—*Cosi-Soci.*
4. MUDANSA.—*Ram-Mar.*
5. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Florençia.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*La Mascota.*
7. TERS DE SÍLABAS.—*DA RO CA
RO MA NA
CA NA RI*
8. GEROGLÍFICH.—*A petits panys petites claus.*

XARADAS.

I.
 Sent al revés es planta la primera
 y es animal domèstich la segona;
 si ho miras bè, lector, veus que tercera
 una planta es també y beguda bona.
 La quarta junt ab tres y la darrera
 á ratas y cunills la mort los dona
 y aixís com pot quart-hu se horizontal
 es vila catalana lo total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Aliment es ma primera,
 es musical la segona
 y una vocal la tercera:
 sol tenir posició bona
 qui viu en un-dos-postrera.

J. P. DE VIDRERAS.

CONVERSA.

(EN UNA REUNIÓ.)

—Vol fè 'l favor, senyoreta
 des ballá aquest ball ab mí?
 —No pot ser:

—Bona l' hém feta
 ¿qué ja tè compromís?

—Sí.

—Va, va, 'l següent donchs voldria
 ballá ab vosté.

—¿Quin serà?
 —Si rumiés prou que ho sabria
 li he bèn dit sense pensá!

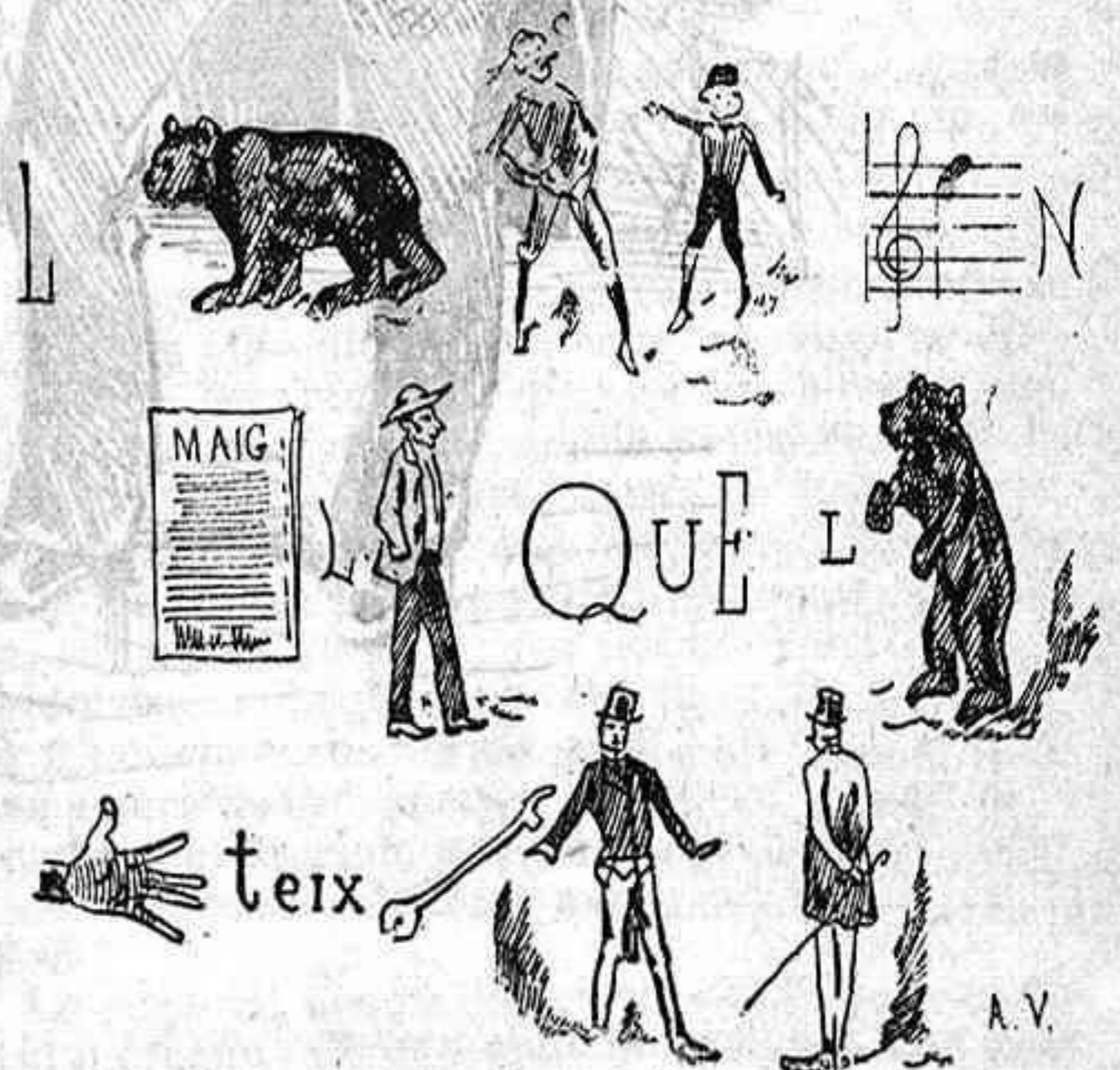
PEPET D' ESPLUGAS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Se-
 gona: un país.—Tercera: nom d' home.—Quarta: Id. en
 diminutiu.—Quinta: nom d' americano.—Sexta: nom de
 un partit.—Séptima: consonant.

T. GASMAGO.

GEROGLÍFICH.

A.V.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' un patrici.
 4 7 6 2 3 5 1.—Poble de Espanya.
 4 7 6 5 6 2.—Carrer de Barcelona.
 4 7 6 2 1.—Un fruit.
 4 2 6 5.—Tothom n' ha tingut.
 4 2 6.—Un abisme.
 6 5.—Nota musical.
 6.—Consonant.

TERENCIO TERENCIO.

TRENCA-CLOSCAS.

D. GERONI ARTUR.

MOLLET.

Formar ab las lletres que componen la present direcció 'l nom de una població catalana.

J. M.ª BERNIS.

EL VOLAPÜK.—LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL.

Gramática, por J. Coste, de dicho idioma. Precio, 4 rs.
Vocabulario español-Volapük y viceversa con más de 5,000 voces. **Temas**, con su clave. Precio 8 rs.

ESPAÑA TAL CUAL ES, por Valentin Almirall. Precio, 4 rs.

Las obras anteriores se hallan de venta en las principales librerías y en la de Lopez, Rambla del Centro, n.º 20.
 A los correspondientes se les otorga el descuento de costumbre.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

BALL ARNÚS.—EN LO RESTAURANT.

—Escolti, tota la nit que sento parlar de *menuts*, n' hi demanat y no n' hi há, á mí que m' agradan tant...

—Pero, home de Dèu: *menú* vol dir la carta de las viandas.